

Tervehdys!

Tämän kirjasen ensimmäinen teksti, ”Elämämme perusteista”, sai alkunsa vuonna 1992, kun sain kirjoitettua pohdintani yhteiskuntamme tilasta luennoiksi. Kiersin monena talvena polkupyörälläni Keski-, Itä- ja Etelä-Suomessa esitelmöimässä ihmisen työn ja energian yhteyksistä sekä rahataloudessa ja yhteiskunnassa vaikuttavista mekanismeista. Yleisössäni oli kuuntelijoita, joiden mielestä minun velvollisuuteni olisi julkaista aiheestani laajemmin. Minä valitsin silti luennoimisen, sillä etsin keskustelua ja halusin pitää työni sellaisen rahastuksen ulkopuolella, jonka piiriin kirjan julkaiseminenkin kuuluu. Kirjan tuottamiseksi joudutaan kaatamaan puita, valmistamaan teollisesti paperia ja kuljettamaan valmista kirjaa autoilla myyntiin. Ajatus tuntui silloin liian ristiriitaiselta niiden johtopäätöksien valossa, joihin olin päätenyt rahatalouden toiminnasta ja teollisesta tuotannosta.

Työstin kirjoitustani vuosien varrella ja tässä kirjassa julkaistu tiivistelmä ”Elämämme perusteista” nousi alkuperäistekstiä tärkeämmäksi. Päätin levittää sitä internetissä, vaikka sen ympäristöystävällisyydestä kirjan julkaisuun verrattuna emme voi enää sanoa paljoakaan. Internetissä kirjoitukseni leviää kylläkin paperittomasti, mutta sitä mahdollistava tietoyhteiskunta on kerta kaikkiaan kaukana elämäntavasta, jota pidän kestäväenä.

Nyt alkaa vaikuttaa siltä, että mahdollisuus varteenotettavaan keskusteluun yhteiskuntamme perusteista on heikentynyt ympäristöuhkien voimistumisen myötä. Haluan tuoda pohdintoja esille ennen kuin pienet äänet peittyvät populistiseen sekamelskaan.

Ympäristö- ja ilmastomuutoskysymykset luovat suurenmoisen estradin äänestä valtopolitiikkaa harjoittaville keskustelun sisällön kustannuksella.

Tämän kirjan toinen kirjoitus on lyhennelmä Maria Dorffin vuonna 2004 tekemästä yliopistotutkimuksesta, joka käsittelee käsityötekniikoitani ja maailmankatsomustani. ”Käsintehty elämä” välittää hyvin sen, että elämäni ei pyöri ainoastaan raskaan yhteiskunta-analyysin ympärillä. Pohjavire on iloisempi: ihastus tekemiseen, oppimiseen ja opitun soveltamiseen. Luulen, että kauneuden kokemus ja sen tavoittelu ovat yleensäkin tärkeä voimanlähde pitkäjänteiselle toiminnalle. Minulta kului elämässäni paljon aikaa sen selvittämiseen, mikä on minulle kaunista. Työ ei ole minulle vain välttämätön tapa huolehtia toimeentulostani, vaan myös menetelmä selvittää elämäntapamme ja ajattelumme perustuksia.

Kolmas kirjoitus kertoo erityisesti omavaraisuuteen soveltuvasta marjansäilytysmenetelmästä. Joskus ei tarvitse kurkottaa kauas löytääkseen jotain uutta. Kirjoitus on esimerkki siitä, millainen käyttökelpoinen alkeistieto saattaa olla häviämässä, kun muu johdettu tieteellinen tieto on alati kasautumassa.

Muutoksia elämäni on tullut viime vuosina runsaasti. Maria Dorffin tapaustutkimus teki meistä perheen, johon kuuluu kaksi lasta. Hänen kirjoituksessaan mainittu yhteisasumiseni vanhempieni kanssa ajautui ongelmiin, joiden johdosta lähdin maatilaltamme pois neljäksi vuodeksi. Tilanteen rauhoituttua olemme nyt ostaneet heiltä maatilasta osan, joka on Marian nimissä. Sillä tavalla minua ei paina edelleenkään omistamisen taakka eikä sen lahjova vaikutus tekemisiini ja ajatteluuni.

Omavaraisuuden aste on tällä hetkellä vähän heikompi kuin ”kovina vuosina” ennen perhettä. Viime vuosina käytimme paljon aikaa yhteisöllisiin hankkeisiin, mutta opin, että tiivis yhteisöllisyys ei sovi minun luonteelleni. Muutimme kevättalvella takaisin maatilallemme Valtimolle ja nyt aiomme taas paneutua enemmän luontaistaloutemme kehittämiseen. Se on tekemisiemme ydin ja valtava tutkimusalue. Lasten kautta joudumme väistämättä lähemmäksi yhteiskuntaa ja ristiriitoja esiintyy aika ajoin, mutta koemme, että

niiden läpikäyminen kasvattaa sekä meitä itseämme että hyödyntää paikallista ilmapiiriä pidemmällä aikavälillä.

Aloite tämän kirjasen julkaisemiseen tuli Marko Ulvilalta ja hän otti asian suoraviivaisesti hoidettavakseen. Lämpenin julkaisuhankkeelle myös siitä syystä, että J. K. Ihalaisen vanhanaikaisessa nyrkkipajassa syntyy kauniita ja sielukkaita kirjoja. Hänen käytössään on painokone, jonka ikä on ihmisen ikä. Painojälki on siten vähän heikko, mutta nostetaan kuitenkin hattua sille, että oli aikoja, jolloin tuotteen tarkoitus ei ollut hajota käsiin mahdollisimman nopeasti.

Kirjan ensimmäisen painoksen yhteydessä sain niin erinomaisia huomautuksia kirjan sisältöön, että aloitin keräämään ne tiedostoksi muidenkin käyttöön. Ne ovat luettavissa sivustoilta <http://rihmasto.fi/artikkelit>.

Toivon sydämeni pohjasta, että tämä kirjanen välittää inspiraatiota lukijoille. Olen elämänpolkuni eri vaiheissa usein luullut, että törmäisin elämässäni enemmän yhteiskunnan asettamiin rajoihin. Niin ei ole käynyt, vaan olen kokenut paljon tukea tahoilta, joilta en olisi sitä odottanut tulevan. Tässäkin yhteiskunnassa on paljon mahdollisuuksia toimia paremman tulevaisuuden puolesta. Ne eivät vain helposti löydy.

4. lokakuuta 2008

Sadonkorjuun keskeltä,
Valtimolta,

Lasse Nordlund